

Як узгадаў у інтэрв'ю Апостальскі нунцый у Беларусі арцыбіскуп Габар Пінтэр, у бягучым годзе адзначаем юбілей 25-годдзя дыпламатычнай дзейнасці паміж дзвюма краінамі. Прапануем успомніць, як наладжвалася ўзаемасувязь паміж Беларуссю і Ватыканам, што за “сляды” ў Гродзенскай дыяцэзіі пакінуў Святы Айцец, а таксама якія абавязкі ў краіне выконвае яго пасланнік. Нунцый ад лац.

“nuntius” – веснік

Нунцый з'яўляецца пастаянным дыпламатычным прадстаўніком Папы Рымскага ў дзяржавах, з якімі Ватыкан падтрымлівае афіцыйныя дыпламатычныя адносіны.

У наш час гэтыя функцыі адпавядаюць Надзвычайнаму і Паўнамоцнаму Паслу. † 3 пункту гледжання Кананічнага права каталіцкага Касцёла, дзейнасць нунцыяў рэгулююць каноны 362–367. Звычайна дыпламатычныя прадстаўнікі Святога Пасаду ўзведзены ў ранг арцыбіскупа. Могуць праводзіць богаслужэнні ў любой каталіцкай святыні на тэрыторыі сваёй дыпламатычнай місіі. Нунцыі не ўваходзяць у склад лакальнай канферэнцыі каталіцкіх біскупаў, але паводле канонаў павінны падтрымліваць з ёй цесную сувязь і аказваць магчымую дапамогу. У кола абавязкаў нунцыяў уваходзіць падтрымка адносін паміж Святым Пасадам і дзяржаўнымі органамі, абмеркаванне з уладамі становішча каталіцкага Касцёла ў краіне, падтрымка дзейнасці біскупаў лакальнага Касцёла, садзейнічанне міру і ўзаемаразумення паміж народамі, умацаванне сяброўскіх сувязей з некаталіцкімі хрысціянскімі Цэрквамі і супольнасцямі, а таксама вернікамі нехрысціянскіх рэлігій. Нунцыю належыць права пасля неабходных кансультацый з мясцовымі іерархамі прапаноўваць Святому Пасаду кандыдатаў на вакантныя біскупскія кафедры. Ён таксама мае правамоцтва перадаваць мясцовым вернікам бласлаўленне Пантыфіка.

На сёння Святы Пасад мае дыпламатычныя адносіны з 178 дзяржавамі, у ліку якіх і Беларусь.

Пасольства Ватыкана ў Беларусі

